

Hier breekt natuur den ban van 't schriklijk zwijgen;
hier toont ze weidsch haar diep en waar gelaat;
Met zon bepoederd schijnen alle twijgen
onvatbaar-ijl te wiegen op de maat
van 't rythme in hen dat niet met hen vergaat.
't Is of de dingen als voldongen neigen,
heerlijk en stil, ten glorieijken staat,

puur paradijs, waar het volbrachte leven
terugvloeit in zijn eigen wondren schoot.
— Een zweem van eeuwigheid en morgenrood
heeft woud en vijvers uit den tijd geheven,
en alles ligt in overgave bloot,
alles verhaalt van 't innerlijke streven,
van 't eindloos heengaan zonder laatsten dood....

Te zelfder stond, borrling van eeuwge bronnen
trilt als een vlam een iris, rilde, uit 't lisch....
Nooit is een bloem zoo duizelend begonnen
want geen was ooit zoo in den knop gewis
dat aan haar bloei geen tijd beschoren is.
Ter schaûw der boome' uit louter klaart geronnen
goud straalt ze er, als een heilige in haar nis.

Tijd-looze kelk, wier steil, ondeelbaar heden
is voor 't heelal nog zelfs geen schaûw van duur,
— door de eigen stof genadeloos bestreden
stuwt ze op een zucht van 't primitieve vuur
haar sterrend stuifmeel vèr in 't wordend uur
dat zij, straks nieuw uit ieder zaad getreden,
bloeië waar bloeit de onsterflijke natuur.

Smartlijk begrensd, — niet langer, onbedwongen
in vormloos rythme een steeds toekomstig lied —
doorbreekt ze (en waren zoo de dingen niet
die pril en puur in de' éérsten morgen zongen?)
met alle teelkracht wild haar eng gebied
opdat ze alom ontgloeie in duizend tongen,
zij, die pas hulploos huiverde over 't niet.